

Vragen bij scheidsgerecht

Bijzondere Kamercommissie Seksueel Misbruik doet zeventig aanbevelingen

- Commissie richtte zich eenzijdig op de Kerk
- Schadevergoedingen blijven een gunst

Erik DE SMET

De Bijzondere Kamercommissie die seksueel misbruik en feiten van pedofilie in een gezagsrelatie onderzocht, zette met een lijvig eindrapport een punt achter haar bestaan. Het document werd unaniem goedgekeurd en is zonder twijfel serener dan de debatten.

Het rapport brengt de grote lijnen van de tientallen hoorzittingen in kaart en gaat uitgebreid in op de manier waarop in de Kerk de kwestie van seksueel misbruik in het verleden werd aangepakt. Het jaar 1997 blijkt een mijlpaal. Voordien werd in de Kerk over seksueel misbruik van kinderen en jongeren voornamelijk gezwegen. In 1997 kwam er een meldpunt en later een commissie waar slachtoffers terecht konden. Het rapport maakt, ondanks de overdreven aandacht van de commissieleden voor de Kerk in vergelijking met andere sectoren in de samenleving, ook duidelijk dat

De Bijzondere Kamercommissie vergaderde de voorbije maanden in de Europazaal van het parlement. © Reporters

velen in hun strijd tegen seksueel misbruik van minderjarigen lang niet zo ver staan als de Kerk.

Ook positief: het eindrapport lijst de cijfers op. Eindelijk zijn die van kerkelijke instanties dus te vergelijken met deze van Rik Devillé, van de commissie-Adriaenssens en van het parket. Niet dat daarmee alle onduidelijkheid is weggenomen. Slechts door de dossiers te vergelijken, kan een correct beeld van de omvang van het probleem worden geschetst.

De Kamercommissie bezorgde het parlement zeventig aanbevelingen om seksueel misbruik van minderjarigen beter aan te pakken en de gerechtelijke afhandeling doeltreffender te maken. Zo wordt de verjaringstermijn opgetrokken tot vijftien jaar, zodat slachtoffers langer de kans hebben een dader te laten vervolgen.

De commissieleden loofden kinderpsychiater Peter Adriaenssens: hij won het vertrouwen van velen die tot dan toe hadden gezwegen

en toonde aan dat het misbruikprobleem wijdverspreid was in de Kerk. Dezelfde commissieleden haalden echter uit naar het akkoord dat Adriaenssens – net

Moet de Kerk de verjaarde zaken niet eerst voor zich erkennen en regelen?

als in Nederland de commissie-Deetman – sloot met het college van procureurs. In haar aanbevelingen verzoekt de commissie het gerecht in de toekomst niet meer op die wijze te werken.

Wat de Kerk betreft, formuleert de commissie één opmerkelijk voorstel: de oprichting van een arbitragecommissie, een vorm van scheidsgerecht zoals dat in het handelsrecht van toepassing is bij geschillen tussen twee partijen. Bij deze door de overheid aangestelde 'scheidrechtters' zouden allen kunnen aankloppen die als minderjarige seksueel werden misbruikt, maar van wie de zaak is verjaard, om alsnog een schadevergoeding te bekomen. Voor dit scheidsgerecht zou een

discrete en vlotte procedure moeten worden uitgewerkt.

Op dat voorstel rees al kritiek. Arbitrage in het handelsrecht komt er pas als beide partijen, geval per geval, uitdrukkelijk daarom verzoeken. Ook zijn het steeds de betrokken partijen die zelf hun 'arbiters' kiezen. In het voorstel van de Kamercommissie dient de overheid in een permanente arbitrage te bemiddelen. Moet de Kerk verjaarde zaken niet eerst voor zich erkennen, met het slachtoffer overleggen en dat trachten te compenseren, alvorens om arbitrage te vragen?

Vragen zijn er ook bij de aanbeveling dat „bepaalde autoriteiten” (lees: bisschoppen en oversten) mee aansprakelijk zouden zijn bij misbruik. Moet de koepel van het gemeenschapsonderwijs betalen als een onderwijzer over de schreef gaat?

Nog dit. Bisschoppen en religieuze oversten spannen zich in om slachtoffers te erkennen en te helpen, ook al is er strikt juridisch geen reden waarom de Kerk zou moeten betalen voor verjaarde of nooit gemelde feiten. Dat ze desondanks iets doet voor de slachtoffers, hoeft het parlement dus niet nog eens te eisen.

Zondagsrust beschermd

In juni wordt een Europees samenwerkingsverband voor de bescherming van de zondagsrust opgericht. Daarin zijn Kerken, vakbonden en maatschappelijke organisaties vertegenwoordigd. Het zal ervoor ijveren dat de arbeidsvrije zondag ingeschreven wordt in de nieuwe Europese arbeidsrichtlijn en waken over het evenwicht tussen gezin en arbeid. In tien Europese landen zijn al verenigingen actief voor de bescherming van de zondagsrust, ook aangevoerd door kerkelijke organisaties en vakbonden.

Digitaal archief aartsbisdom

Voor het eerst is een volledig overzicht van de archiefbestanden van het Aartsbisdom Mechelen online beschikbaar. De archieven reiken tot diep in de middeleeuwen en beslaan alle facetten van het maatschappelijke en kerkelijke leven. Te bekijken via www.odis.be en weldra ook op de website van het aartsbisdom Mechelen.

Strip over Orval wint prijs

CRIABD, een internationale vzw die het evangelie wil verspreiden via strips, kent haar Gabriëlprijs voor het beste christelijke stripverhaal in het Nederlands toe aan Jean-Claude Servais voor het tweede deel van zijn tweeluik *Orval*. Daarin vertelt hij in de twee landstalen de geschiedenis van de benedictijnenabdij. (IVH)

Toen waren ze weer met tien?

Zusters dominicanessen in Brussel nodigen vrouwen uit om hun leven te komen delen

Lieve WOUTERS

„We waren nog met z'n vieren”, vertelt zuster Marianne Goffoel van het Bethelklooster in Sint-Joost-ten-Node. „Tijdens ons kapittel in mei vorig jaar besloten we de ruimtes die we nu aan studenten verhuren, ter beschikking te stellen van alleenstaande vrouwen om samen een nieuw spiritueel project op te bouwen. De bedoeling is een kleine groep te vormen die samen probeert het evangelie te beleven.”

Na die vergadering in mei ging ieder van de vier zusters voor zichzelf na hoe ze hun toekomst zagen. Een tachtigjarige zuster besloot naar het moederhuis in Woluwe te verhuizen. Een andere oudere zuster bereidt eveneens een verhuizing voor. Toen waren ze dus nog met zijn tweeën. Marianne Goffoel is 68. Ze werkt in El Kalima, een centrum voor de dialoog met moslims. Binnenkort draagt ze haar taken over aan een opvolger, maar ze blijft er dan als

vrijwilliger actief. Medezuster Myriam Gosseye is tien jaar jonger. Ze is psychologe en pastor in het Sint-Lucziekenhuis.

„Via haar werk ontdekte ze bij veel mensen een spirituele nood. Daarom begon ze hier een gebedsgroep, elke woensdagavond. Uit die ervaring ontstond het verlangen om met leken gemeenschap te vormen. Een religieuze roeping sluit niet meer aan bij het levensgevoel van vandaag. Als we onze spiritualiteit willen beleven

in de toekomst, moeten we openstaan voor nieuwe vormen van samenleven.”

Keus genoeg

Het bericht dat de zusters vrouwen van middelbare leeftijd zochten om hun spirituele leven te delen, kon op heel wat belangstelling rekenen in de pers, ook in de Nederlandstalige pers overigens, terwijl het hier toch een Franstalige gemeenschap betreft. Zuster Marianne staat nog versteld van het aantal reacties. Daarbij waren voldoende ernstige kandidaten om in september te starten. Zo is er een vrouw uit Genk, van wie de kinderen het huis uit zijn en die verlangt om haar leven een nieuwe wending te geven.

De kandidaten volgen nu al de wekelijkse eucharistie met de zusters op dinsdag, gevolgd door een maaltijd. Zo krijgt ieder de tijd om aan elkaar te wennen. Wie in het project stapt, engageert zich eerst voor een jaar, nadien eventueel voor twee jaar. Er wordt niet van de kandidaten verwacht dat ze geloften afleggen. „We willen alleen samen de dominicaanse spiritualiteit beleven: getuigenis afleggen van het evangelie in ons (vrijwilligers)werk, tijd maken voor elkaar en voor gebed.”

Tegen september worden de zes huidige studentenkamers verbouwd tot drie studio's of twee appartementen. Op een vierde verdieping wordt nog bijkomende woongelegenheden gecreëerd.

Zusters Myriam (links) en Marianne starten een spiritueel project met leken. © Herman Ricour

Meer weten? Bel 02 250 31 70.